

מסורת הש"ס

(א) חוספתא דכלים ד"ק פ"א
ה"ט, (ב) חולין מט.
(ג) [פסחים ה. ו"א] (ד) לעיל
נב: (ה) ז"ל ממזין, (ו) לעיל
קב: (ז) [ע"ז לב:]
(ח) בסי': כל, (ט) [פסחים
עו.], (י) [אמור פ"ה ג,]
(יא) ויקרא כא, (ל) [במדבר
כח,] (מ) [המחוס
ומציבו את הסמנים]

תורה אור השלם

1. וַיָּבֹאוּ הַכֹּהֲנִים
לְפָנֶיהָ בֵּית י' לְטוֹר
וַיֹּצִיאָה אֶת כָּל הַשְּׂמָמָה
אֲשֶׁר מָצְאוּ בְּהִיבֹל י'
לְחַצֵּר בֵּית י' וַיִּקְבְּלוּ
הַלֵּוִיִּם לְהוֹצִיא לְנַחַל
קָדְרוֹן חֻזָּה;
דְּבַר יוֹמִים ב כ ט ז

2. אַךְ אֶל הַפֶּרֶכֶת לֹא
יָבֹא וְאֶל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵשֶׁב
כִּי מוֹם בּו וְלֹא תִחַלֵּל אֶת
מִקְדָּשִׁי; וְיָנִי י'
מִקְדָּשִׁי: וְיִכָּא כ ג

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ויבא
ההנ"ל לפנימה: (ג) ד"ה
הלא אשמי וכו' מקשי
הקדוש וגו' לא יגש כי
מזב וכו' וסמך ליה
אקרא: (ג) ד"ה המשות
וכו' מתקן הס"ד ואמר כ
מ"ה מפני הטורח מפני
טוביה המד: (ב) ד"ה
עשה וכו' במדרש גזר
שמו: (ה) תוס' ד"ה א"ר
ויחנן וכו' כמנא ומפליג
בין מכניס למציא דלן
מילת:

רַב גִּיסִים גֵּאוֹן

טמא נכנס דהא אישר
ענבודת הצבור. בפי' א'
מכסת יומא גרסי' אימר
טומאת המת דר נחמ
אמר היתר היא בצבור.
אוסקנה לן טומאת המת
בצבור חרומא שריה.
ותניא נשא אהיק את עין
הקדשם וכו' איזה עין הוא
נשא אם עין פיגול וכו'.
הא אינו נושא אלא עין
טומאה שהותרה מכללה
בצבור. והומכס פסחים
בפי' אלו בדריס פסח
דוחסין את השבת גרסי',
ופקיה יהו עושין את
יכול לא יור עושין את
השני אלא טמאין וכו'.
הא הכי קאמי' אינו נדה

לפסח שניי אלא עושין בטור
נטמא קהל או רובו או שהיו
מן התורה, דכתיב כל איש

משלך נתנו לך. ר' שמעון א
אלפים אמה (3) אותם שמדדו
דלא קשיר

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

אמר רבי יוחנן. לענין עיולי כולי עלמא המכנים שרץ חייב ולענין להוציא הנמנא בעורה בשבת באי קרא פליגי: ויבאו הכהנים ^(ה) פנימי בים ה' בהיכל ויוציאו הטומאה. ע"ז ותקרבזותיה שהן מטמאין באהל^(ז): לאחר בים ה'. עורה: ויקבלו הלויים להוציא משם

לנחל קדרון: אבל כהנים אחרים לא
מיטמאין אע"פ שהיו זריכים לנאשם
הרבה אלו מניאין מן ההיכל לעזרה
ואילו משם ולחוץ ליום הוא דמיטמאין
והל כהנים. בן ננס סבר מדאשתי
טומאת עזרה מכהנים ללוים שמע
מיהא היכא דליפת בעזרה לא מפקין
ליה בעצירה אלא מהדריין אהמירא
ובשבת נמי לא דחיין שבות: עומא
בעזרה ליפא. כלומר היכא דליפת
התם לא חמירא כולי האי: דלא
אפשר. בהיכל לא עיילי ליום דאפי'
כהנים אסירי למיעל אלא לעבודה
כדכתב (ויקרא טז) ואל יבא בכל
עת אל הקדש זה היכל מצית לפרכה
ועל לפני הלוים: הו לא מנמאין
לכהנים. שהרי אפשר בלוים אבל
לשהוי עד אורתא לא: מסייע כהני.

דלמנר לקמן כהנים טמאין עדיפי
 מטהורי ישראלים: אך אל הפירוש
 וגור. בצעלי מומין כחדי: רקועין.
 טסין של והב שמחפין בהן בית קדשי
 הקדשים מתכו: כל חלק. כלומר.
 אכין ורקין מיעוטיין כך אמין וגמין
 רבויין. חלק מיעט דלמלאכה שרי
 לעיויל: טמא ובעל מוס. אי אפשר
 אלא באחד מהן איזה מהן מכניסין:
 (א) דהא איסורי צעודם צבור. דכתיב
 (במדבר כה) צמועדו ואפילו צטוומהם
 אבל בעל מוס לא הותר דתניא בצמורת
 כהנים^א מוס צו את לחם אלהיו לא יגש
 להקריב^ב אין לי אלא תמידין שהן
 קרויין לחם כענין שלאמרה^א את קרבנה
 לחמי לאשי שאר קרבנות צבור מניין

ת"ל שוב לחם קרא אחרינא כתיב בתריה לחם אלהיו מקדשי הקדש
הוא אישכרי באיניה קדשים. מהאי קרא לחם אלהיו מקדשי הקדשים
מודדין מדתן: מפני טועי המדה. שמה יטעו זה הלכך מקלרין אותה
במחך אלכסי ט"ו אמות דפרישת בני שהולכיחור (עלי קד 33). ל"א מ
המחוס הסימן ומידיין^י במחך המחוס שאם יאל לא עבד איסורא: יני
טעמא למילתיה דלא תימא מיקל אני באיסור שבת אלף משלו נחמי לו
כדור שנפסקה ופליג רבי שמעון ואמר דבריימא עונזה ואמר
אלף שבת ומתמי שפילגא מילתא דרבי שמעון רישא במחשך
אע"פ שהקלתי במחשך חוץ לתחום מחמיר מעני בינמא כדור
דאסיא לידי חיוב חטא. במדינה⁽⁷⁾

הדרן עלך המוצא תפילין

מר התם קאי בהא דתנן מי שהשיך חוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יכנס. רבי שמעון אומר התחום יתר מזה, וכאילו מכלל תחומך הן ולפיכך התירו לך. שלא התירו לך אלא משום שבו

(א) נראה מזה דרבינו גרס במשנה להיפך דר"ע סבר ד

קה.

עַח אַב ג מ״י פ״ז מהל'
צית הצחירה הלכה
:כג

מוסף רע"י

[illegible]

מעברין (לעיל ז:)
אין
מדרין אלא חבול של
אזכרים אמה, אזכרים
חבולים יש אלאים וכל
חבול וחבל מתמעט שני
אחמרות, שזה תופס מכאן
וזה תופס מכאן והאחמה
טפחה וחצי אצבע הרי פ'
טפחים ומ' אצבעות טעולין
לז"ד טפחים, הרי תשעים
טפחים שכן חמש עשרה
אמות (לעיל זב:).
הדרן עלך מסכת
עירובין

רבינו חננאל

א"ר יוחנן ושניהם מקרא
דרשו ריבא והכתיב
פנימה ביה' ה' שטור
נצטיוצא את כל הטומא
ממנו מצאו בהיכל ה'
תלצר ביה' ה' וקבלו
להוים (ה) א' תל
קדרון חוצה. (ו) א' עקיבא
ממנו מדאקינו הכהנים
מ' ההיכל עד תלצר ביה' ה',
מכלל עדות לא מקבלו
טומאה. ור' שמעון ק' ננס
לכור בהיכל דלא איפשר
לכור למיעל טמטין. ור'
לכתיב. אבל כן בחוצה
אפשר שכלו ר' לכו.
טמטין לרו לכו. ת"ר
הכניס נכסין לקחן ולבנות
הבית. ור' חנניאל א' הטומא
כתיב לרום וישראלים,
נצוצה כתיב. און א"ן ש'
הכניס נכסין לרום. און
מזה

רב כהנא אך אל הפרוכת
דיקועין למזבח ת"ל אך
טמאין, ואילו ואילו כהנים
אנכנס דהא אישתרי ליה
ור כל שהיתירו לך חכמים
דמ שלא הכניסוהו במקום
טמא גזרו בה רבנן, עניבה
תא לא.

ו' והוא פי' על מפני הטועין.

אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו. פירש בקונטרס שם למך דכילי עלמא מכנים שרץ חייב ולענין הולאת טומאה פליגי ותימא דלכאורה אין חילוק דאי מכנים שרץ חייב הוא הדין דמוזהר להוציא מוישלתו מן המחנה דכל היכא דקרינן ולא יטמאו את משכני קרינן וישלחו רש"י מ"א טעמא דמאן דאמר דאמר בעזרה לא וגרסה דמילתא באפי נפשה היא ולא קאי לדחויי הא דקאמר לעיל כמנא^(ט) ופליגי בין בזמנים בין בזמנא דאין חילוק כדפירשנו אלא בא לאסמוכי קרא למאן דאמר חייב ולמאן דאמר פטור:

אמר ר' שמעון בנם. והי קאמר ליה רבי שמעון לתנא קמא אע"פ שמיקל איז במחשך חוץ לתחום מחמיר איז בגימט הכנור דהם לאו קולא הוא אלא משך נמוך כך וגם כאן לא נמוך כך אלא משך דהיינו ענינה דהוי דר הכותר והא דנטר עד הכא משום דדעי לאסוקי מיילי דצמקדש אצל לא צמדיה:

הדרו ילד המוצא תפילי

התורה והנבואה

מים אין שם תמימים
ה בטהורין אין שם טהורין נכנסין טמאין אידי ואידי
איבעיא להו טמא ובעל מום איזו מהן נכנס רב חייא
נכנס דהא אישתרי בעבודת ציבור ר' אלעזר אומר : בעל
באכילת קדשים: רבי שמעון אומר וכו'; רבי שמעון
מי שהחשיך חוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יכנס
ש עשרה אמה יכנס לפי שאין המשווחות ^ט ממצעין את
אמור תנא קמא לא יכנס ואמר ליה רבי שמעון יכנס:
ששום שבות: היכא קאי התם קאי דקאמר תנא קמא
שמעון עונבה עניבה דלא אתי לידי חוב הטאת שרו
דאתי לידי חוב הטאת לא שרו ליה רבנן:

הדרך שלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

וסמך ליה אקרא קמא דנשתמע הכי לא יגש להקריב לחם אלהיו:
 ו הקדשים יאכל: **המשוחח**.^(א) מודדין התחומין ומצינין סימן כשהן
 נמצא שעדיין התחום לא הגיע ומי שהשחץ לו חוץ לתחום כבר נכנס
 הטועין שזוכין וסורין ונכנסין לפיכך מקלרין המודדין את
 המשך נתנו לך שכל האז בזה התחום והכא את ר' שמעון למימד
 דא נקט לה משום פלוגמא דנימא כנור כדמפרש ואיל: **קושר**. בנימא
 טעמא למילתא ופליג אתאנא דלעיל ואמר לא הותרו במקדש
 לתחום וסיפא בנימא כנור והכי קאמר רבי שמעון לתנא קמא
 התם משלך נתנו לך אבל כאן לא התירו אלא שבות: **קשירה**
 ורה שמה יקשור קשר של קיימא:

הדרך עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

בכלרים. אם אין שם ליום נכנסים ישראלים. אמר רב כהנא דרבנא הווא ומסייע כהני. דאמר רבא ואל המזבח. אין. יכול [לא] יהו בתבנים בעלי מומין נכנסין ליה ולמזבח לנע. חלק. מצוה בתמימין. אין. שם תמימין נכנסין בעלי מומין. מצוה בטוהרין. אין. שם טוהרין לנע. אבל ישראלין לא. אביעיא להו טמא ובעל מום איז מוא נכנס. רב חייא בר אשי אמר ר. שמוען נכבדות ציבור. ר. אליעזר אמר בעל מום נכנס דאחא ואישתיר באכילת קרישים. מתי? ר. שמוען פ' חמש עשרה אמה יכנס, שאין המשווחת ממצעין את המידות מפני הטועין. כלומר הגיחו. ר. דבירי חלו במשהו וזו משהו [על] שאמר נגע קטם קטם. איך קשרה דאחא? ר. חייא בר חיובי. חתורם שם אלו חתורם וחתורם זה שגורו וזה משום שבשתי חוה. אבל במקום אסורה חתורם.

א. לה מסכת עירובין

(א) נראה מזה דרבינו גרס במשנה להיפך דר"ע סבר דמוציאין אותו מן ההיכל וכו' ור"ש בן ננס סבר דכל מקום שחייבין וכו' ור"ע. (ב) אולי צ"ל מפני אותם שמדדו וכו' והוא פי' על מפני הטועין.